

Výtržnost

Ne každé napadení, i když k němu dojde veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném, je výtržností ve smyslu § 202 odst. 1 tr. zák. Aby takové jednání bylo možné označit za výtržnost, musí jím současně dojít k hrubému narušení občanského soužití a veřejného pořádku.

Ne každé napadení, i když k němu dojde veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném, je výtržností ve smyslu § 202 odst. 1 tr. zák. Aby takové jednání bylo možné označit za výtržnost, musí jím současně dojít k hrubému narušení občanského soužití a veřejného pořádku.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 11 Tdo 239/2002, ze dne 27.9.2002)

Nejvyšší soud České republiky projednal ve veřejném zasedání konaném dne 27. 9. 2002 dovolání obviněných J. H., a A. H., proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2002, sp. zn. 6 To 467/2001, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Vyškově pod sp. zn. 8 T 321/2000, a rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2002, sp. zn. 6 To 467/2001, a rozsudek Okresního soudu ve Vyškově ze dne 15. 6. 2001, sp. zn. 8 T 321/2000, zrušují v částech týkajících se obviněného J. H. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušené části citovaných rozsudků obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265m odst. 1 tr. ř. se ve věci rozhoduje tak, že obviněný J. H., bytem v P., R. 8, se zprošťuje podle § 226 písm. b) tr. ř. obžaloby pro trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. a trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák., jichž se měl dopustit tím, že v P. dne 20. 11. 1999 okolo 15.00 hod. na ulici R. v blízkosti křižovatky s ulicí Č. fyzicky napadl L. D. tak, že ho opakovaně bil pěstmi, ve kterých měl sevřeny kovové „boxery“, do hlavy a do horní části hrudníku, čímž mu způsobil zranění - otřes mozku, tržné rány na čele a v temenní krajině vlevo zasahující do podkoží a krvácení z nosu, pro která musel vyhledat lékařské ošetření a následně byl až do 29. 11. 1999 v pracovní neschopnosti, tedy měl se dopustit na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného, měl jinému úmyslně ublížit na zdraví. Podle § 229 odst. 3 tr. ř. se poškozená Oborová zdravotní pojišťovna z. b., p. a s., P. 7, T. 36, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. V dalším zůstávají oba uvedené rozsudky nezměněny. Dovolání obviněného A. H. se podle § 265j tr. ř. zamítá .

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu ve Vyškově ze dne 15. 6. 2001, sp. zn. 8 T 321/2000, byli obvinění A. H. a J. H. uznáni vinnými trestným činem výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. Za tento trestný čin byli oba obvinění odsouzeni shodně podle § 53 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3, § 54 odst. 1, 3 tr. zák. k peněžitému trestu ve výměře 10 000 Kč, přičemž pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání tří měsíců. Současně byla podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložena povinnost obviněnému A. H. zaplatit poškozené Zdravotní pojišťovně M. A., P., K. tř. 48, škodu ve výši 249 Kč a obviněnému J. H. zaplatit poškozené Oborové zdravotní pojišťovně z. b., p. a s., P. 7, T. 36, škodu ve výši 5123 Kč.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se obvinění dopustili shora uvedeného trestného činu tím, že

- a) A. H. v P. dne 20. 11. 1999 okolo 15.00 hod. před hostincem „N. M.“ na ulici Č. po předchozí slovní rozepři fyzicky napadl J. K. tak, že ji shodil na zem a opakovaně ji kopal do různých částí těla, čímž jí způsobil zranění - zhmoždění levého ramene a povrchovou oděrku na pravém bérce, pro které vyhledala lékařské ošetření a byla po dobu 3-5 dnů omezena v obvyklém způsobu života;
- b) J. H. v P. dne 20. 11. 1999 okolo 15.00 hod. na ulici R. v blízkosti křižovatky s ulicí Č. fyzicky napadl L. D. tak, že ho opakovaně bil pěstmi, ve kterých měl sevřeny kovové „boxery“, do hlavy a horní části hrudníku, čímž mu způsobil tržné rány na čele a v temenní krajině vlevo zasahující do podkoží a krvácení z nosu, pro která musel vyhledat lékařské ošetření a následně byl až do 29. 11. 1999 v pracovní neschopnosti.

Proti tomuto rozsudku podali obvinění odvolání. Z podnětu odvolání obviněného J. H. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 2. 2002, sp. zn. 6 To 467/2001, napadený rozsudek okresního soudu podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. ř. ohledně obviněného J. H. zrušil ve výroku o trestu. Za podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. pak nově rozhodl tak, že obviněného J. H. odsoudil podle § 53 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3, § 54 odst. 3 tr. zák. k peněžitému trestu ve výměře 2000 Kč, přičemž pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanovil náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho týdne. V dalším ponechal napadený rozsudek nezměněn. Týmž rozsudkem odvolání obviněného A. H. zamítl podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné. Opis tohoto rozsudku byl doručen obviněným J. H. dne 15. 4. 2002 a A. H. dne 17. 4. 2002, jejich obhájkyni dne 5. 4. 2002 a Okresnímu státnímu zastupitelství ve Vyškově dne 4. 4. 2002.

Proti citovanému rozsudku krajského soudu podali oba obvinění prostřednictvím své obhájkyne dne 19. 4. 2002 dovolání. Na výzvu soudu prvního stupně pak podáním ze dne 24. 4. 2002 opravili písařské chyby v podaných dovoláních. Obviněný A. H. napadl výrok rozhodnutí jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho odvolání do výroku o vině. Obviněný J. H. napadl výrok rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém rozsudek soudu prvního stupně zůstal nezměněn. Oba obvinění spatřují důvod dovolání ve skutečnosti, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, přičemž odkázali na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V textu těchto mimořádných opravných prostředků dovolatelé nejprve shodně zrekapitulovali skutková zjištění soudu prvního stupně, se kterými se pak ztotožnil i soud odvolací a podali výklad zákonné úpravy trestného činu výtržnictví podle § 202 tr. zák., přičemž odkázali na některá předchozí rozhodnutí Nejvyššího soudu. Uvedli přitom, že výtržností se rozumí jednání, které závažným způsobem narušuje veřejný klid a pořádek a je pro ně charakteristický zjevně neuctivý a neukázněný postoj pachatele k zásadám občanského soužití. Ne každé fyzické napadení občana, i když k němu dojde veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném, musí vždy naplňovat skutkovou podstatu trestného činu výtržnictví. Je třeba hodnotit také to, za jakých okolností byl čin spáchán, zda je projevem arogance vůči spoluobčanům, zda byl vyprovokován a jen vybočil z mezí normální reakce a zohlednit osobu pachatele. Platí podle nich také, že pokud iniciátorem konfliktu byl poškozený, ztěžá lze dovést, že obvinění jednali vůči poškozeným v tzv. výtržnickém úmyslu. Pro shora uvedené podle jejich názoru nelze v dané věci zjištěné skutečnosti podřadit pod ustanovení § 202 tr. zák. Jejich jednání totiž nesměřovalo k narušení veřejného pořádku, ale bylo pouze reakcí na předchozí závadné jednání poškozených, kteří se dopouštěli výtržnosti, ve které jim chtěli zabránit. Tzv. výtržnický úmysl u nich nemohl být dán. Ze strany společnosti nebyly dříve vůči jejich chování žádné výhrady, takže nelze dovozovat, že by jejich jednání bylo projevem arogance, která by pro ně byla ve vztahu ke spoluobčanům charakteristická. Pro nedostatek objektivní i subjektivní stránky

proto nelze čin právně kvalifikovat jako trestný čin výtržnictví podle § 202 tr. zák.

Obviněný J. H. navíc dodal, že právní posouzení skutku považuje za nesprávné i proto, že jeho čin měl být posouzen jako jednání v nutné obraně podle § 13 tr. zák. U nutné obrany nelze vyžadovat proporcionalitu mezi útokem a obranou, protože má-li být obrana úspěšná, musí zpravidla být silnější než útok. Navíc z hlediska časového může úspěšná obrana skončit až poté, co útok ustane a z jednání útočníka již nevychází přímé nebezpečí. Je nutno hodnotit též subjektivní stav osoby, která odvracela útok, tedy to, jak se čin útočníka jevil obránci. Za situace, kdy se poškozený nejprve vyzbrojil tzv. boxery a následně zaútočil proti osobě dlaždicí, se obviněnému jevil jako nebezpečný, odhodlaný a bojovný. Bylo mu proto třeba odejmout dlaždici a boxery. Teprve, když ani poté nepřestal být agresivní, zasadil mu menší počet úderů, agresivita poškozeného ustala a on od dalšího konání upustil (poukázal přitom na výpovědi některých svědků). Má tedy zato, že meze nutné obrany z hlediska intenzivního ani extenzivního nepřekročil.

Závěrem podaných dovolání oba dovolatelé navrhli, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. napadené rozhodnutí zrušil a podle § 265m odst. 1 věta první tr. ř. sám ve věci rozhodl rozsudkem tak, že je obžaloby zproští.

Následně obvinění na výzvu soudu prvního stupně podáním ze dne 22. 5. 2002 vyjádřili souhlas s projednáním dovolání v neveřejném zasedání.

K podaným dovoláním se podrobně vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství. Konstatovala, že důvody uplatněné v dovoláních jsou identické s důvody, které byly obviněnými uplatněny jako součást jejich obhajoby. S těmito argumenty se jak nalézací, tak posléze i odvolací soud vypořádaly. Jednání kvalifikované jako výtržnické bylo dosvědčeno řadou svědků přítomných na místě, které bylo třeba posoudit jako místo veřejnosti přístupné. Navíc dodává, že jednání odsouzených bylo možno kvalifikovat rovněž jako pokus trestného činu ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák., a to vzhledem k razanci útoku obou odsouzených. S ohledem na absenci návrhu státního zástupce na takovou přísnější právní kvalifikaci v předchozím řízení, by takovému postupu i v případě zachování lhůty ve smyslu ust. § 265e odst. 1 tr. ř. bránil zákaz reformace in peius. Z uvedeného je podle státní zástupkyně zřejmé, že obsah námitek dovolatele neodpovídá žádnému z použitých důvodů dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Navrhla proto, aby Nejvyšší soud podaná dovolání podle § 265j tr. ř. zamítl, a toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda dovolání podaná v této trestní věci splňují všechny podmínky tak, aby na jejich podkladě mohl přistoupit k přezkumu zákonnosti a odůvodněnosti napadených výroků rozhodnutí a jim předcházejícího řízení ve smyslu § 265i odst. 3, 4 a 5 tr. ř., tedy zda není dán některý z důvodů uvedených v § 265i odst. 1 tr. ř., pro který by byl povinován dovolání odmítnout.

Shledal přitom, že dovolání jsou přípustná /§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. ř./, byla podána v zákonné lhůtě, jakož i na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 3 tr. ř.), byla podána oprávněnými osobami /§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř./ a obsahují všechny náležitosti (§ 265f odst. 1 tr. ř.). Obviněnými výslovně uvedený dovolací důvod pak odpovídá konkrétně uplatněným

argumentům i zákonnému ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nelze je považovat za zjevně neopodstatněná a stejně tak není zřejmé, že jejich projednání by nemohlo zásadně ovlivnit postavení obviněných a současně z jejich podnětu řešená otázka by nebyla po právní stránce zásadního významu.

Nejvyšší soud tedy nezjistil přítomnost žádného z důvodů pro odmítnutí dovolání a přistoupil proto k přezkumu věci ve shora uvedeném rozsahu, přičemž dospěl k následujícím závěrům:

Předně je třeba připomenout, že dovolací soud je v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení z hlediska uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy při posuzování, zda rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, striktně vázán skutkovými zjištěními, ke kterým dospěl soud prvního stupně, případně která byla doplněna soudem odvolacím. Právní posouzení skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazuje až na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině trestným činem a blíže rozvedená v odůvodnění rozhodnutí.

Odvolací soud se v dané věci plně ztotožnil se skutkovými zjištěními soudu nalézacího, která zhodnotil jako správná a úplná. Dovolací soud považuje za vhodné, pro účely jejich dalšího rozboru z hledisek naplnění obligatorních znaků trestného činu, učiněná skutková zjištění nejdříve krátce zrekapitulovat, a to zejména s ohledem na fakt, že v rozhodnutí nalézacího soudu je jejich popis poměrně roztržštěný. Soud prvního stupně tedy zjistil (nad rámec toho co uvedl ve skutkové větě výroku rozhodnutí), že v již uvedeném čase a místě došlo k roztržce mezi obviněnými a poškozenými, přičemž soud vzal za evidentní, že celý incident vyprovokovali poškození a zejména poškozený D. byl v dosti podnapilém stavu. Po předchozí slovní rozepři pak A. H. fyzicky napadl J. K. tím, že ji shodil na zem a opakovaně ji kopnul do různých částí těla, s tím, že se jednalo o pět až šest kopanců. Následně J. H. napadl poškozeného L. D. opakovaně pěstmi, v ruce měl přitom sevřeny kovové boxery, které předtím poškozenému odebral. Poškozeným způsobená zranění byla popsána ve výroku rozhodnutí. K počáteční fázi incidentu došlo před restaurací na chodníku, přičemž druhá jeho fáze se přesunula do ulice R. Tam se poškozený L. D., jež byl v dosti podnapilém stavu, pokoušel zaútočit dlažební kostkou či kamenem na V. H. (manželku J. H.), načež došlo k uvedenému fyzickému kontaktu mezi ním a J. H., který trval přibližně do pěti minut, přičemž se jednalo o spontánní rvačku se vzájemnou výměnou úderů, kdy obviněný byl v pozici nad poškozeným a bil jej pěstmi a sevřeným boxerem. Jednání J. H. přitom soud zhodnotil jako nepřiměřenou reakci. Konstatoval také, že nebylo prokázáno, že by obvinění jednali s úmyslem ublížit poškozeným na zdraví, a to s poukazem na intenzitu jejich jednání. Uvedl, že k incidentu došlo na místě veřejnosti běžně přístupném. K osobním poměrům obviněných zjistil, že tyto dosud nebyli soudně trestáni a proti jejich chování do té doby nebylo z místa bydliště žádných námitek.

Trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. spáchá ten, kdo se (za současného splnění dalších podmínek stanovených trestním zákonem) dopustí veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném hrubé neslušnosti nebo výtržnosti zejména tím, že napadne jiného, hanobí historickou nebo kulturní památku, hrob nebo jiné pietní místo anebo hrubým způsobem ruší shromáždění nebo obřad občanů.

Zákonné ustanovení upravující předmětnou skutkovou podstatu trestného činu tedy rozeznává dvě formy jednání, a to hrubou neslušností a výtržností. Z tzv. právní věty výroku o vině je zřejmé, že okresní soud považoval uvedený trestný čin za spáchaný tím, že obvinění se dopustili na místě

veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadli jiného. Krajský soud se pak s touto právní kvalifikací skutků ztotožnil.

Podstatou dovolání jsou právě námitky, poukazující na nenaplnění tohoto obligatorního znaku objektivní stránky trestného činu výtržnictví, tzn. námitky v tom smyslu, že jednání obviněných nemělo výtržnický charakter.

Pojem výtržnost je dosavadní judikaturou a teorií vykládán tak, že jde o jednání, které závažným způsobem narušuje veřejný klid a pořádek a je pro něj typický zjevně neuctivý a neukázněný postoj pachatele k zásadám občanského soužití. Na rozdíl od hrubé neslušnosti jde zpravidla o fyzické nebo psychické násilí, které je namířeno proti osobám nebo věcem. V rozhodnutí publikovaném ve Sb. rozh. tr. pod č. 40/1977 byl vysloven právní názor, že ne každé fyzické napadení občana, i když se ho pachatel dopustil veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném, musí naplňovat skutkovou podstatu trestného činu výtržnictví, s vysvětlením, že v případě výtržnosti by mělo takovým jednáním současně dojít k narušení veřejného pořádku, k dotčení morálního citění přítomných občanů apod.

Novelou trestního zákona z roku 1991 byla skutková podstata tohoto trestného činu doplněna demonstrativním výčtem jednání, která naplňují znaky výtržnictví. Jedním z příkladů uvedených jednání je i napadení jiného, kterým je třeba rozumět jakýkoli fyzický útok proti tělesné bezpečnosti osoby, ale i vulgární slovní napadání jiného apod.

Nejvyšší soud již v jiných svých rozhodnutích, podávajících výklad předmětného ustanovení ve znění po shora uvedené novele, konstatoval, že i přes takovéto doplnění a zpřesnění skutkové podstaty, je třeba setrvat na platnosti právního názoru vyjádřeného v citovaném roz. č. [40/1977](#) Sb. rozh. tr., tedy, že ne každé napadení, i když k němu dojde veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném, je nutně výtržností ve smyslu § 202 odst. 1 tr. zák. Aby takové jednání bylo lze označit za výtržnost, musí jím současně dojít k hrubému narušení občanského soužití a veřejného pořádku. O hrubé narušení zmíněných zájmů pak půjde zejména v případech, kdy posuzované jednání má charakter zjevné svévole, bezohlednosti a zpravidla také určité vyhraněné jednostrannosti v tom, že pachatel sleduje prosazení svého, ze společenského hlediska nepřijatelného, zájmu na úkor zájmu ostatních občanů. Tento svůj výklad odůvodnil zejména poukazem na vztahy a zájmy na společenských hodnotách jež by měly být objektem dotčeného trestného činu.

Ve světle shora popsané interpretace je třeba konstatovat, že okresní soud a následně ani soud krajský nijak nevysvětlily, proč považovaly jednání obviněných za výtržnost ve smyslu § 202 odst. 1 tr. zák., přičemž ji patrně dovozovaly již ze samotného skutkového zjištění, že obviněnými byly fyzicky napadeny jiné osoby.

Nejvyšší soud pak po porovnání zásad, jimiž se musí řídit výklad ustanovení § 202 odst. 1 tr. zák., se zjištěnými skutky, dospěl k závěru, že zákonné znaky trestného činu výtržnictví podle citovaného ustanovení vykazuje pouze skutek spáchaný obviněným A. H., zatímco skutek jež spáchal obviněný J. H. nikoli.

Pokud jde o skutek spáchaný obviněným A. H., ze zjištěných skutečností je zřejmé, že na slovní

rozepři vzniklou mezi obviněnými a poškozenými, kterou iniciovali poškození, jež byli v podnapilém stavu, obviněný reagoval tak, že poškozenou K. srazil na zem a opakovaně ji kopl do různých částí těla. V tomto případě Nejvyšší soud spatřuje výtržnost v jednání obviněného v tom, že způsobem neodpovídajícím vzniklé situaci bezohledně jednal vůči poškozené vlastně tak, že ji fyzicky trestal za vyvolaný verbální konflikt. Přitom vzniklou situaci bylo možno řešit i užitím jiných nenásilných a přiměřených prostředků. Kopání do ženy ležící na zemi, byť podnapilé a verbálně agresivní, považuje Nejvyšší soud za akt, jež nutně musel vést k dotčení morálního citění přihlížejících osob a narušení veřejného pořádku.

Další dovolatelem namítaná skutečnost, a to jeho společensky nezávadné chování v době předcházející incidentu, zde podle názoru Nejvyššího soudu není dostatečným důvodem k závěru, že v daném případě se nejednalo o výtržnost. Opačný závěr by totiž vedl k vzniku neudržitelné praxe, podle které by pouhá okolnost, že se takto hrubého protispolečenského jednání dopustila osoba v předchozí době netrestaná či jinak z hlediska společnosti nezávadná, vedla k závěru o nevýtržnickém charakteru činu.

Stejně jako soudy v předcházejícím řízení i soud dovolací pak dospěl k závěru, že i ostatní obligatorní znaky skutkové podstaty trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. byly posuzovaným skutkem bezesbýtku naplněny, stejně jako nezbytný stupeň společenské nebezpečnosti činu. S námitkami obsaženými v dovolání obviněného A. H. se proto neztotožnil, neboť má zato, že nejsou důvodné.

Na druhé straně, po přezkoumání právního posouzení skutku, jehož se dopustil obviněný J. H., Nejvyšší soud shledal, že jím nebyl naplněn znak trestného činu výtržnictví, spočívajícího ve výtržnickém charakteru jednání. Jak vyplývá ze zjištěného skutkového stavu, obviněný de facto reagoval na bezprostřední hrozbu fyzického násilí ze strany poškozeného vůči jeho manželce, a to fyzickým násilím vůči poškozenému, které přerostlo ve vzájemnou potyčku, ve které obviněný získal rychle převahu a odpor poškozeného překonal. Ze zjištěného skutkového stavu přitom není zřejmé, že by napadení poškozeného obviněným přerostlo v jakousi mstu či společensky nepřijatelný fyzický trest, jenž by ve shora uvedeném smyslu byl výtržností. Nelze proto přesvědčivě dovést, že popsané jednání obviněného v rámci fyzického napadení poškozeného, by bylo skutečně hrubým narušením občanského soužití či veřejného pořádku. Podle názoru Nejvyššího soudu je uvedené jednání možno zařadit mezi případy, kdy ač došlo k fyzickému napadení jiného veřejně a na místě veřejnosti přístupném, přesto toto napadení nemělo charakter výtržnosti, popřípadě hrubé neslušnosti.

Za tohoto stavu bylo vyloučeno kvalifikovat jednání obviněného J. H. jako trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. a v úvahu přicházelo jen to, aby posuzované jednání bylo zkoumáno z hlediska otázky, zda nenaplnuje znaky přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zák. č. [200/1990](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů. Jelikož byl však dán objektivní důvod, pro který nelze věc jako přestupek projednat, a to zánik odpovědnosti za něj podle § 20 posledně uvedeného zákona (viz. čl. II. odst. 2 zák. č. [62/2002](#) Sb.), nebyl ani tento postup na místě.

Jelikož dovolací soud přisvědčil již první a stěžejní námitce obsažené v dovolání obviněného J. H., a to, že jím spáchaný skutek nemá znaky trestného činu, k jeho další námitce, že předmětný čin spáchal za podmínek nutné obrany jako okolnosti vylučující trestnost, se již logicky není třeba vyjadřovat.

Ze shora popsaných důvodů proto Nejvyšší soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek v případě skutku, jehož se měl dopustit obviněný J. H., spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, jak to předvídá ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Ohledně tohoto obviněného proto zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně, jakož i rozsudek Okresního soudu ve Vyškově. Zrušil i všechna další obsahově navazující rozhodnutí, která zrušením částí obou rozsudků pozbyla podkladu. Poté Nejvyšší soud zprostil obviněného J. H. obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř., protože skutek není trestným činem a poškozenou Oborovou zdravotní pojišťovnu z. b., p. a s., P. 7, T. 36, odkázal s jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O dovolání obviněného A. H. vzhledem k výše uvedené argumentaci rozhodl tak, že jej jako nedůvodné podle § 265j tr. ř. zamítl.

Uvedené rozhodnutí přitom učinil za splnění podmínek § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. v neveřejném zasedání, přičemž jej po jednání veřejně vyhlásil.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)